

Arrest

nr. 112 658 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. FRANCOIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Kona Qala (Behsood Markazi district, Wardak provincie), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Hazara van origine te zijn. U zou 6,5 à 7 maanden hebben gewerkt voor het bedrijf Gholghola Group. Dit bedrijf zou in het naburig district Hesa Awal Behsood een project hebben waarbij een weg werd aangelegd van Maydan Shar tot Bamyán. U zou samen met uw collega's hebben ingestaan voor het bewaken van de veiligheid van de arbeiders tussen Onai en Sia Sang in Hesa Awal district. Toen u op het werk zou zijn geweest, zou uw moeder u hebben gebeld met de boodschap dat er een dreigbrief voor u was aangekomen. Twee dagen later zou u naar huis zijn geweest. U zou via uw oom hebben vernomen dat in de brief stond dat u uw activiteiten moest stoppen of dat u anders zwaar zou worden gestraft door de taliban. U zou deze brief echter niet serieus hebben

genomen en uw werk hebben verdergezet. Ongeveer zeven dagen later zou u echter een telefoon hebben gekregen en zou de persoon aan de andere kant van de lijn uw naam hebben gezegd en hebben gevraagd waar u was of waarom u niet was gekomen. Wanneer u dan wou vragen met wie u sprak, werd het gesprek telkens beëindigd. U zou zo'n vier à vijf keren een dergelijke telefoon hebben ontvangen, waarop uw oom besloot dat u niet langer veilig was in Afghanistan. U zou naar huis zijn teruggekeerd en twee dagen later, in het voorjaar van 2011, zou u vanuit Afghanistan zijn vertrokken richting Pakistan. Daar zou u ongeveer een jaar zou hebben verbleven bij uw tante in Quetta. Omwille van de slechte toestand daar voor de sjiitische moslims, zou u naar Iran vertrokken zijn. Omdat de toestand voor Afghanen zonder papieren daar ook slecht is, zou u na zo'n vier maanden Iran hebben verlaten richting Europa. U zou op 8 november 2012 in België zijn aangekomen en diende uw asielaanvraag de volgende dag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 1989, uw arbeidscontract bij Gholghola Group geldig van 1 oktober 2010 tot 1 april 2011, een aanbevelingsbrief van Gholghola group d.d. 1 april 2011, een badge van Gholghola Group geldig tot 2011, een dreigbrief van de taliban, foto's van u tijdens uw dienst en een attest afgeleverd door dokter Delaey d.d. 21/01/2013.

Sinds uw vertrek uit Afghanistan zou u nog regelmatig contact hebben met uw moeder. Zij zou u hebben gezegd dat uw broer onderweg naar school nog wordt lastig gevallen door informanten van de taliban die vragen naar u.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw asielrelaas bevat immers een aantal tegenstrijdigheden, vaagheden en onwaarschijnlijkheden die in hun geheel onherstelbare afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw herkomst in Afghanistan afgelegd na uw aankomst bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) opvallend afwijken van de verklaringen die u aflegt tijdens uw gehoor bij het CGVS.

Zo staat in uw verklaringen afgelegd bij de DVZ te lezen dat u afkomstig bent uit Kaboel stad, dat u daar uw ganse leven hebt gewoond en dat ook uw familie (moeder, broer en zussen) daar nog steeds zouden wonen. Verder staat er ook te lezen dat u in Kaboel werkzaam was (zie gehoorverslag DVZ d.d. 9/11/2012). Bij aanvang van uw gehoor bij het CGVS wordt echter meteen door zowel u als uw advocate opgemerkt dat er problemen waren tijdens uw gehoor bij de DVZ en dat u eigenlijk niet in Kaboel, maar in Behsood (Wardak) geboren bent. Ook zou u niet in Kaboel hebben gewerkt, maar zou de hoofdzetel van uw bedrijf in Kaboel zijn geweest. U maakt hier de kanttekening bij dat u als kind wel een tijdje in Kaboel zou hebben gewoond, maar dat u met uw familie naar Wardak zou zijn teruggekeerd. Uw ganse familie zou volgens u nu nog steeds in Behsood, Wardak, wonen (gehoorverslag CGVS, p. 2-3, 4 en 6).

Uw argument voor deze flagrante fouten in uw verklaringen, dat het om een misverstand zou gaan omwille van problemen met de tolk tijdens uw gehoor bij de DVZ (gehoorverslag CGVS, p. 3), wordt echter door verschillende elementen ongeloofwaardig gemaakt.

Zo is het maar weinig geloofwaardig dat u meermaals Behsood (Wardak) zou hebben vermeld (bij uw woonplaats, bij het adres van uw ouders, bij het adres van uw broer/zussen), maar dat tijdens dit gehoor telkens iets compleet anders, nl. Kaboel stad zou zijn neergeschreven. Verder is het heel bevreemdend dat u meent als kind wel 5 à 6 jaar in Kabul te hebben gewoond, maar er zelfs geen idee van blijkt te hebben in welk deel van de provincie dit was (gehoorverslag CGVS, p. 4-5). Opnieuw kan dan de vraag worden gesteld waarom tijdens uw gehoor bij de DVZ in dit licht wel melding zou zijn gemaakt van de regio 'Kaboel stad' (gehoorverslag DVZ d.d. 9/11/2012). Daarnaast is het opvallend dat u tijdens uw gehoor bij de DVZ zelfs uw adres in Kaboel stad verder hebt gespecificeerd, door te stellen dat u in de straat 'Dashte Barchi' woonde (gehoorverslag DVZ d.d. 9/11/2012). Wanneer u met dit alles wordt geconfronteerd, meent u bij de DVZ wel te hebben gemeld dat u in Behsood was geboren en daar later naar terugkeerde en beweert u dat Dashte Barchi het adres was van het hoofdkantoor van het bedrijf waarvoor u werkte en niet uw thuisadres in Kaboel (gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat in het verslag bij de DVZ nergens ook maar melding wordt gemaakt van de provincie Wardak of het district Behsood (gehoorverslag DVZ d.d. 9/11/2012), doet op zich dan ook ernstige vragen rijzen bij het idee dat u deze regio (meermaals) zou hebben vermeld tijdens het gehoor. Dat u Dashte Barchi zou hebben vermeld als het hoofdkantoor van Gholghola Group, valt bovendien niet te rijmen met het feit dat dit adres werd genoteerd bij uw woonplaats, alsook bij die van uw ouders.

Ten slotte is het opmerkelijk dat wanneer u begint te vertellen over uw problemen, u verklaart dat u 'een dreigbrief kreeg en nadien wegvluchtte uit Kaboel'. Wanneer u hierna onmiddellijk wordt

onderbroken en u de vraag wordt gesteld of u net Kaboel had gezegd, meent u plots dat u dit niet zei. De tolk bevestigde echter dat u Kaboel had gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 7).

Bovenstaande elementen doen bijgevolg concluderen dat u geen eerlijk beeld hebt gegeven over uw recente herkomst in Afghanistan. Bovendien werden uw verklaringen afgelegd bij de DVZ na het gehoor aan u voorgelezen en hebt u die ondertekend, wat nog maar eens bevestigd dat u toen wel degelijk op de hoogte was van wat er werd neergeschreven in het verslag van de DVZ (gehoorverslag DVZ d.d. 9/11/2012). Bovenstaande doet dan ook ernstige afbreuk en uw algemene geloofwaardigheid en maakt dat ook aan de problemen die u beweert te hebben gekend nog maar weinig geloof meer kan worden gehecht. Bovendien zijn er nog een aantal andere elementen die de aannemelijkheid van uw beweerde problemen in Afghanistan verder onderuit halen.

Zo kan de vraag worden gesteld waarom net u, iemand die nog maar enkele maanden bij Ghoghola Group actief was, door de taliban zou zijn geviseerd. U werkte immers steeds op dezelfde post – een post die in tegenstelling tot de overige posten niet door de taliban werd geviseerd – en u zou daar met een 12-tal andere mensen hebben gewerkt, waaronder een commandant (gehoorverslag CGVS, p. 23). Dat u er geen weet van heeft dat andere collega's in de periode dat u bij Ghoghola Group werkte ooit problemen hebben gekend, maar dat u als beginnening in een lage rang wel zou zijn geviseerd, is dan ook opvallend (gehoorverslag CGVS, p. 25). Wanneer u de vraag wordt gesteld waarom de taliban u zou viseren, meent u aanvankelijk ook niet te weten waarom (gehoorverslag CGVS, p. 25). Opmerkelijk is echter dat, wanneer over deze kwestie wordt doorgevraagd, u plots wel beweert '100% zeker te zijn' over de reden waarom u door de taliban werd bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 26). U meent in dit licht dat u door de taliban werd geviseerd omwille van het feit dat u tijdens gevechten steeds de persoon was die het meeste risico nam en op de frontlijn ging vechten (gehoorverslag CGVS, p. 25-26). U beweert in dit verband dat u als enige op uw post een speciaal wapen hanteerde, een PK. Dat u echter zonder enige ervaring zou worden aangesteld als persoon die op de eerste lijn vecht en een dergelijk wapen moet hanteren, omdat 'niemand anders hierin interesse had' (gehoorverslag CGVS, p. 25-26), is erg bedenkelijk. Dat dit de reden zou zijn waarom net u door de taliban werd bedreigd, is bovendien maar weinig geloofwaardig gezien uw verklaring slechts aan 3 gevechten te hebben deelgenomen tijdens uw tewerkstelling bij Gholghola Group.

Daarnaast is het erg opvallend dat u enkel een dreigbrief en een aantal dreig telefoons van de taliban zou hebben ontvangen, maar nooit persoonlijk met hen zou zijn geconfronteerd (gehoorverslag CGVS, p. 18). U verklaart immers zelf dat u elke 15 dagen één dag verlof had waarop u naar huis ging en daar een nacht bleef slapen. Ook zou u steeds op dezelfde post hebben gewerkt tijdens uw tewerkstelling bij Gholghola Group (gehoorverslag CGVS, p. 10, 16, 19 en 23). Deze informatie in het achterhoofd houdende en wetende dat de taliban uw adres kende (zij hadden er een dreigbrief achtergelaten), is het dan ook uiterst opmerkelijk dat zij u enkel per brief of telefoon zouden bedreigen. Er kan immers worden aangenomen dat zij u heel gemakkelijk konden traceren gezien de routine in uw handelingen. Bovendien meent u dat de taliban 'overal 100% hun eigen spionnen' hebben, wat enkel het idee dat zij u gemakkelijk konden terugvinden, versterkt (gehoorverslag CGVS, p. 25). Ook uw bewering dat de taliban u zou hebben gebeld, 'om te weten te komen waar u was' (gehoorverslag CGVS, p. 21), staat hier haaks op. Wanneer u met deze merkwaardigheid wordt geconfronteerd, komt u echter plots terug op uw uitspraak dat de taliban overal spionnen hebben en meent u dat de taliban enkel informatie doorgeven als zij daar tijd voor hebben (gehoorverslag CGVS, p. 26).

Dat de taliban echter twee dagen voor uw standaard verlofdag naar uw huis zou komen om daar een brief achter te laten, maar u dan niet zou lastigvallen op het moment dat u effectief naar huis komt (gehoorverslag CGVS, p. 18-19), valt dan ook niet te rijmen met het idee dat zij het op u zouden hebben gemunt. Uit bovenstaande kan immers worden aangenomen dat de taliban veel informatie over u zou hebben (zij kenden zelfs uw telefoonnummer) en zij u dus – mochten zij u daadwerkelijk viseren – ook eerder rechtstreeks belaagd zouden hebben. Wat betreft deze dreigbrief is het daarnaast ook opmerkelijk dat u aanvankelijk verklaarde dat uw moeder u op uw werk had gebeld met de boodschap dat u een dreigbrief had ontvangen, maar even later in het gehoor dan weer verklaart dat uw moeder u had gebeld, maar pas bij uw thuiskomst had gezegd dat u een dergelijke brief had ontvangen (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 18). Ook het feit dat u niet blijkt te weten door welke persoon/groepering uw dreigbrief werd afgestempeld, is opvallend. Uw verklaring hiervoor dat u geen Pashtun kan lezen (gehoorverslag CGVS, p. 16), is niet afdoende. Dat u de inhoud nooit zou hebben nagegaan bij iemand anders getuigt dan ook van een opmerkelijke desinteresse in uw eigen problemen.

Gezien bovenstaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat u er niet in bent geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet veranderen. Uw taskara, uw arbeidscontract bij Gholghola Group, uw aanbevelingsbrief van Gholghola group, uw badge van Gholghola Group, uw foto's en het attest afgeleverd door dokter Delaey betreffen immers geen elementen die in bovenstaande beslissing in vraag werden gesteld. Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient te worden bemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak meer bepaald in het district Behsood (Markazi) te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de Behsud-districten van de provincie Wardak enkel sporadisch geweld voorkomt. Deze geweldssituatie is gerelateerd aan conflicten tussen de Hazara's en de nomadische Kuchi's. Dit geweld is een jaarlijks weerkerend fenomeen.

Het geweld in de Behsud-districten is in ieder geval niet aanhoudend van aard en is bovendien beperkt in de tijd. De impact op het leven van de inwoners van deze districten is beperkt. Er zijn ook weinig slachtoffers te betreuren bij de sporadische gewelduitbarstingen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Behsood (Markazi) van de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van de “Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende het statuut van vluchteling”, van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de materiële motiveringsplicht, zoals onder meer vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de “wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor persoonlijke en systematische vervolging omdat hij enerzijds door de taliban aanzien wordt als een ongelovige omdat hij zijn medewerking verleende aan de bouw van een belangrijke hoofdweg, hetgeen een project van de overheid is, en anderzijds als Hazara een etnische minderheid vormt die regelmatig het mikpunt is van geweldplegingen vanwege de taliban. Deze vrees die verzoeker ervaart is verder verbonden met zijn jonge leeftijd en sociaal zwakke positie gelet op zijn etnische herkomst als Hazara. Deze vrees dient eveneens begrepen te worden in het kader van de algemene onveiligheid die heerst in Afghanistan, waar de Afghaanse overheid niet opgewassen is tegen het continue geweld. Verzoeker citeert desbetreffend uit de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan. Verzoeker verwijst tevens naar artikel 57/7bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat hij tijdens zijn gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken heel wat moeilijkheden ondervond om zich verstaanbaar te maken bij

zijn tolk. Deze laatste was immers een Iraniër, waarvan het algemeen geweten is dat zij een ander Dari-dialect machtig zijn dan Afghanen. Verzoeker heeft hiervan ook melding gemaakt tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, doch stuitte hierbij op ongeloof. Het feit dat verzoeker deze verklaringen ondertekend heeft is te verklaren doordat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Nederlands werd opgesteld en verzoeker de inhoud ervan niet kon verifiëren. Bovendien was verzoeker slechts enkele dagen in België en was hij nog niet vertrouwd met de procedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Het gaat dan ook om een louter materiële vergissing. Er mag niet vergeten worden dat een dergelijk gehoor ook gepaard gaat met stress en dat zulks des te meer geldt voor een persoon die van nature wantrouwig staat tegenover overheidsinstellingen. Tevens dient te worden opgemerkt dat het geenszins uitzonderlijk is dat men niet onmiddellijk de regio kent waar men als kind ooit heeft verbleven. Er valt ook niet in te zien waarom het ongeloofwaardig zou zijn dat een persoon van lage rang gevisieerd zou worden. Een beginneling lijkt immers makkelijker slachtoffer voor de taliban aangezien deze per definitie nog beïnvloedbaarder is. Het geweld door de taliban wordt bovendien gekenmerkt door een arbitrair karakter. In Afghanistan hanteert overigens het merendeel van de strijdkrachten wapens waarvoor zij geen gepaste opleiding hebben genoten. Bovendien strookt de bewering dat verzoeker geen enkele opleiding zou hebben genoten niet met de verklaringen van verzoeker en verzoeker toont ontegensprekelijk aan dat hij een Kalasnikov machtig is. Verzoeker beweert bovendien op geen enkel moment dat hij de enige zou zijn geweest die vreesde voor zijn leven. Het versturen van dreigbrieven behoort tot de gewone praktijken van de taliban. Het gegeven dat verzoeker niet fysiek bedreigd of geconfronteerd zou zijn geweest door de taliban kan dan ook geen element vormen om te besluiten dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig zou zijn. Verzoeker citeert opnieuw uit de reeds vermelde UNHCR Guidelines. Verder merkt verzoeker op dat hij tijdens gevechten tijdens zijn werkzaamheden wel met de taliban werd geconfronteerd en hieraan littekens heeft overgehouden. Ten slotte merkt verzoeker op dat hij geen gebruik kan maken van een binnenlands vluchtalternatief aangezien het optreden van de taliban zich uitstrekt over het gehele grondgebied van Afghanistan en zelfs buiten de grenzen. Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België ook enkele keren contact gehad met zijn moeder die hem vertelde dat zijn broer op weg naar school nog lastig gevallen wordt door informanten van de taliban. Deze vaststellingen gelden des te meer omdat verzoeker behoort tot de Hazara-minderheid die reeds sinds jaar en dag gevisieerd wordt door geweldplegingen van de taliban. Tevens blijkt uit de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de hele provincie Wardak in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst nogmaals op zijn etnische afkomst en stelt hierdoor te worden bedreigd.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een taskara, een arbeidscontract bij Gholghola Group, een aanbevelingsbrief van Gholghola Group, een badge van Gholghola Group, een dreigbrief van de taliban, foto's van verzoeker tijdens zijn werkzaamheden als bewaker bij Gholghola Group, een attest afgeleverd door dokter Delaey en de nota "Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers – regio's subsidiaire bescherming" van september 2010.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991,

84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige en incoherente verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo stelt verzoeker dat hij op zijn werk was toen zijn moeder hem belde om te zeggen dat er een dreigbrief was aangekomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7 en 15). Even later stelt verzoeker echter dat zijn moeder hem belde om te zeggen dat hij naar huis moest komen en dat ze hem pas bij zijn thuiskomst vertelde over de brief (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker niet weet welke naam er op de stempel staat waarmee de brief ondertekend is (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 16). Hoewel verzoeker dit tracht te verklaren doordat hij geen Pashtou kan lezen, stelt de Raad vast dat het geenszins aannemelijk is dat iemand die werkelijk een dreigbrief van de taliban ontvangt zich hieromtrent niet zou informeren. Hoewel de oom van verzoeker slechts een kilometer verder woont en het Pashtou wel machtig is, zou verzoeker immers niet bij hem zijn gegaan om te weten wat er in de brief stond (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 18 en 19). Overigens is het in de Afghaanse context ook niet aannemelijk dat verzoeker de brief aanvankelijk niet zo ernstig zou hebben genomen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19). Dit wordt overigens versterkt doordat verzoeker in onderhavig verzoekschrift zelf aanbrengt dat het sturen van dreigbrieven tot de gewone praktijken van de taliban behoort. Aldus kan redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij de dreigbrief wel degelijk van begin af aan serieus zou nemen indien hij deze werkelijk heeft ontvangen. Tevens stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij na deze dreigbrief vier of vijf dreigtelefoons zou hebben ontvangen van de taliban (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 20). Deze dreigtelefoons zouden uiteindelijk de concrete aanleiding zijn geweest voor verzoeker om het land te verlaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 20). Het is dan ook geenszins aannemelijk dat verzoeker deze dreigtelefoons volledig onvermeld liet voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 4). Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien is het niet aannemelijk dat de taliban verzoeker diende te bellen om te weten waar hij was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 19 en 21) aangezien de taliban reeds wist waar verzoeker verbleef aangezien zij de brief bij hem thuis zouden hebben achtergelaten (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 10, 16, 18 en 23). De loutere verwijzing naar de UNHCR Guidelines inzake de verspreiding van dreigbrieven doet geen afbreuk aan voormelde concrete vaststelling.

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd door de verklaringen die hij aflegt betreffende zijn herkomst. Zo verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij afkomstig is uit Kabul stad en daar zijn ganse leven gewoond heeft. Zijn familie zou daar nog steeds wonen en verzoeker zou ook in Kabul werkzaam geweest zijn (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 2 en 3 en stuk 16, verklaring DVZ, vraag 5, 11, 14 en 18). Hoewel verzoeker en zijn raadsman aan het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stellen dat hier een fout werd gemaakt (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 2 en 3), stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt een duidelijk beeld te geven van zijn werkelijke laatste verblijfplaats. Zo stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij in Behsud is geboren, vervolgens naar Kabul is verhuisd en later terug naar Behsud is teruggekeerd (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 3). Hoewel hij tijdens zijn kindertijd aldus vijf of zes jaar in Kabul heeft gewoond, heeft verzoeker echter geen idee in welk deel van de provincie dit was (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Ook in onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker dit niet te weten en voert hij aan dat dit geenszins uitzonderlijk is gezien de leeftijd die hij toen had. Nochtans verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken wel specifiek in Kabul stad te hebben gewoond (stuk 16, verklaring DVZ, vraag 11). Bovendien vermeldde verzoeker zelfs de straatnaam in Kabul voor de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 16, verklaring DVZ, vraag 11). De bewering van verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit adres de hoofdzetel van zijn bedrijf betreft, kan geenszins

worden aangenomen. Het is immers geenszins aannemelijk dat verzoeker deze straatnaam zowel bij zijn eigen adres, als bij het adres van zijn ouders zou hebben vermeld of dat de tolk dit tot tweemaal toe verkeerdelijk zou hebben vertaald (stuk 16, vragenlijst DVZ, vraag 11 en 14). Ook met betrekking tot het adres van zijn zussen verklaarde verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij in Kabul stad wonen, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat zij in Behsud wonen (stuk 16, verklaring DVZ, vraag 18; stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6). De vaststellingen zijn dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken Behsud zou hebben vermeld (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 6 en 7), maar dat telkens Kabul stad werd neergeschreven (stuk 16). Deze vaststellingen worden bovendien versterkt doordat verzoeker spontaan stelt dat hij gevlucht is uit Kabul nadat hij de dreigbrief had ontvangen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Onmiddellijk daarna ontkent verzoeker dat hij Kabul zou hebben vermeld, maar dit wordt wel degelijk bevestigd door de tolk (stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 7). Het feit dat verzoeker Kabul vermeldt en dit vervolgens ontkent doet ernstig afbreuk aan zijn verklaringen uit Behsud te zijn gevlucht omwille van problemen met de taliban. Verzoeker dient erop te worden gewezen dat de gehoorverslagen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Ook de tolk is neutraal en heeft geen invloed op de beslissing. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat zijn handtekening niet betekent dat hij zich akkoord verklaart met de inhoud van het gehoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken, aangezien de verklaringen in het Nederlands werden opgesteld en hij de inhoud aldus niet kon verifiëren, stelt de Raad vast dat de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werden voorgelezen in het Dari alvorens hij deze ondertekende (stuk 16). Verzoeker formuleerde geen opmerkingen.

Het argument dat de tolk een Iraniër was waarvan algemeen geweten is dat zij een ander Dari-dialect machtig zijn doet hier niets aan af. Het feit dat verzoeker nog niet vertrouwd was met de procedures voor de Dienst Vreemdelingenzaken doet overigens geenszins afbreuk aan het feit dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij correcte verklaringen zou afleggen. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift, hoewel hij eerst herhaalt dat hij moeilijkheden ondervond met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken, toegeeft dat hij zich voor de Dienst Vreemdelingenzaken vergist heeft. Verzoeker tracht dit te verklaren door stress en een natuurlijk wantrouwen ten opzicht van overheidsinstellingen. Iedere asielzoeker staat echter bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Van een asielzoeker mag tevens worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. Er mag van verzoeker als asielzoeker verwacht worden dat hij de kansen die hij krijgt om zijn nood aan bescherming toe te lichten aangrijpt.

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Aldus ontbeert de door verzoeker neergelegde dreigbrief van de taliban enige bewijswaarde. Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat de kennis van verzoeker omtrent de inhoud van deze brief beperkt is en dat het geenszins aannemelijk is dat hij deze brief niet serieus zou hebben genomen indien hij deze werkelijk zou hebben ontvangen. Met betrekking tot de taskara, het arbeidscontract bij Gholghola Group, de aanbevelingsbrief van Gholghola Group, de badge van Gholghola Group en de foto's van verzoeker tijdens zijn werkzaamheden als bewaker bij Gholghola Group merkt de Raad op dat dit elementen zijn die niet ter discussie staan. Deze documenten zijn bijgevolg niet dienstig om de geloofwaardigheid van de hierboven gemaakte vaststellingen te herstellen. Het medisch attest dat verzoeker voorlegt toont aan dat verzoeker littekens heeft op zijn lichaam, maar niet in welke omstandigheden hij deze heeft opgelopen aangezien dit slechts op basis van de verklaringen van verzoeker werd opgeschreven. Overigens merkt de Raad op dat verzoeker het gevecht met de taliban dat hij in het kader van zijn werkzaamheid zou hebben meegemaakt en waarbij hij verwondingen zou hebben opgelopen niet als onmiddellijke vluchtaanleiding in zijn asielrelaas naar voor schuift en nadat hij van deze verwondingen was hersteld zelfs gewoon opnieuw ging werken (stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 4 en stuk 5, gehoorverslag CGVS, p. 17 en 18).

2.7. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin

of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de actuele en objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013) blijkt dat er in de Behsud-districten in de provincie Wardak in mei spanningen waren tussen de Hazara bewoners en de nomadische Kuchi's en dat dit geweld in juni oplaaide. Dit is een weerkerend fenomeen in dit seizoen. Er is echter geen permanente AOG aanwezigheid in de Behsuds. Conflict gerelateerd geweld komt slechts sporadisch de regio binnen samen met de Kuchi's. In juli werd een grote multi-etnische ANSF troepenmacht ontplooid die verhinderde dat het conflict verder uitbreidde. Sindsdien is het niet meer tot uitbarstingen gekomen. Uit voormelde informatie blijkt dat er in de provincie Balkh geen gewapend conflict aan de gang is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt dan ook vast dat er voor burgers in de Behsud-districten in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de Behsud-districten in de provincie Wardak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die verzoeker neerlegt, dateert van september 2010. Bijgevolg kan dit geenszins afbreuk doen aan de recente SRB die werd toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers uit de Behsud-districten in de provincie Wardak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift overgenomen tabel uit de informatie in het administratief dossier heeft betrekking op de gehele provincie Wardak, maar niet op de specifieke situatie in de Behsud-districten waarvan verzoeker afkomstig is, waardoor deze evenmin de bovenstaande analyse kan weerleggen. De algemene verwijzing van verzoeker naar de spanningen tussen de Hazara's, verzoekers etnische afkomst, en de Kuchi's die in de SRB worden vermeld en algemene rapporten desbetreffend volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn regio van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De door verzoeker aangehaalde en bijgevoegde informatie is dan ook niet van aard om de uitgebreide en gedetailleerde analyse van voormelde SRB te ondergraven.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF